

THRILLER

V KLECI

ELLISON

COOPER

SAYER
ALTAIROVÁ
A JEJÍ PRVNÍ
PŘÍPAD

V KLECI

Copyright © 2018 by Ellison Cooper

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Novák, 2019

Cover © Sabina Chalupová, 2019

© DOBROVSKÝ s.r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-186-8 (pdf)

V KLECI

ELLISON COOPER

VENETA

**PRO SEANA, MÉHO NEJLEPŠÍHO PŘÍTELE,
OPRAVDOVOU LÁSKU A PARTNERA VE ZLOČINU.**

ANACOSTIA WASHINGTON, COLUMBIA

Na prázdné ulici obytné čtvrti stál hlídkový vůz policie státu Columbia s motorem běžícím na volnoběh. Policista Wilson Tooby se napil horké kávy a zamžoural do paprsků ranního slunce. Nad silnicí se skláněly větve rozkvetlých třešní a vrhaly na pěstěné trávníky a udržované domy dlouhé stíny.

Na rozdíl od některých míst v jihovýchodní části Washingtonu bylo tohle tiché a klidné. Dalo by se říct až idylické.

Wilson se naklonil nad sedadlo spolujezdce, aby lépe viděl na opuštěný městský dům. Zabedněná okna a tlející přední veranda nebyly v jeho okrsku ničím neobvyklým, ale byl si jistý, že si před domem všiml zlatozeleného nápisu NA PRODEJ.

„Není to ten samý zatracený dům, který jsme kontrolovali minulý týden?“ zeptal se.

„Cože?“ Mike skloněný nad svým mobilním telefonem sebou prudce trhl. Pořád si psal se svojí novou přítelkyní.

„Vzpomeň si. Jeli jsme sem kvůli telefonátu na 911. Volala nějaká holka, úplně zmatená, zřejmě zdrogovaná.“

„Možná.“ Mike pokrčil rameny.

Mike byl ten typ, co zvedá činky jako posedlý, ale nedokáže uběhnout půl míle. Rozhodně to nebyl ten nejlepší policista, se kterým kdy Wilson pracoval.

Wilson si na palubním počítači otevřel příslušnou složku a přečetl si poznámku, kterou napsal před dvanácti dny. „Jo, je to on. Když jsme sem dorazili, byl tu naprostý klid.“

„Kvůli čemu volali tentokrát?“ Mike se naklonil, aby se taky podíval na počítačový displej.

„Zápach.“

Oba se podívali na městský dům. To nevěstilo nic dobrého.

Wilson poklepal na displej, aby přehrál záznam volání. Zaplatť pámbů za moderní technologie. Stiskl tlačítko a z reproduktorů se ozval dívčí hlas.

„Haló?“ řekne nesměle šeptem.

„Tady 911, jak vám můžu pomoci?“ ohlásí se stroze dispečerka.

„H... haló? Prosím, pomozte mi.“

„Jak vám můžu pomoci?“ řekne dispečerka vlídnějším hlasem.

„Nechápu, co se děje. Je...“

„Kde jsi, zlatíčko?“

„Já nevím.“ Dala se do pláče. „Já nevím...“

Reproduktory otřásl hlasitý zvuk a po něm se spojení přerušilo.

„Neštěkal to pes?“

„Nevím.“ Wilson si začal číst své hlášení. Volání bylo ze staré pevné linky, která měla být neaktivní, takže nevěděli, odkud pochází. Tahle adresa bylo to nejlepší, co se jim podařilo zjistit, ale nebyli si jistí.

Wilson a Mike několikrát zakleпали. Obešli dům a mluvili se sousedem, který řekl, že dům je opuštěný a nikoho neviděl do něj vstupovat ani z něj odcházet. Všude panoval

klid a dům byl zamčený a dobře zabezpečený. Protože si ani nebyli jistí, jestli jsou na správné adrese, případ uzavřeli. Wilson si vzpomněl, že to bylo v den narozenin jeho dcery a on spěchal domů na oslavu.

Teď někdo ohlásil zápach.

„No, dobře,“ zamumlal Wilson, zatímco vystupoval z auta. Zoufale si přitom přál, aby nenašli nějakého mrtvého feťáka. Oba policisté opatrně vystoupali po schodech ke vstupním dveřím a Wilson na ně silně zabouchal.

„Haló. Tady policie. Otevřete.“

Když zaklepal, udeřil ho do nosu nezaměnitelný zápach zkaženého masa unikající zpoza dveří.

„Zatraceně,“ zamumlal znovu.

„To nevypadá dobře.“

„Opravdu?“ Wilson pomalu začínal mít svého parťáka dost. „Zavolej na centrálu, jdu dovnitř.“

Zatímco jeho parťák mluvil do vysílačky, Wilson kopl do starých dveří těsně nad zámekem. Ty se hned po prvním úderu rozpadly. Navzdory okolnostem se neubráníl radostnému výkřiku. „Jo!“ Vykopávat dveře může být dost frustrující, když jsou příliš pevné.

Vstoupil dovnitř a okamžitě se začal dávit. Ačkoli byl chladný jarní den, vzduch v domě byl ztuchlý a teplý.

Když Mike vešel za ním, zvedl se mu žaludek. „Proboha!“

„Nezvracej tu, chlape. Běž kdyžtak ven,“ řekl Wilson.

„Tenhle dům prohledávat nebudu. Zavolej detektivy.“

„Nemůžu je zavolat, dokud nenajdeme tělo. Mohl by to být mýval nebo nějaké jiné zvíře.“

Mike zaklel.

Wilsonovi po celém těle mravenčilo zlou předtuchou. Instinktivně vytáhl zbraň z pouzdra. Mike udiveně zvedl obočí, ale udělal totéž.

„Haló?“ zavolal Wilson. Usilovně se snažil polykat, aby potlačil další záchvat dávení.

Automaticky začali prohledávat dům. Wilson šel potměnou chodbou dál a neustále se rozhlížel kolem. Přizemí bylo prázdné. V kuchyni byl zápach silnější, kyselejší a štípal do očí. Wilson s usazenýma očima ukázal na dveře. Nejspíš vedly do suterénu. Jejich posuvný uzávěr zářil novotou a byl tak v ostrém kontrastu se špinavými stěnami domu.

Mike přikývl a odsunul západku. Dvířka se otevřela a zevnitř se na policisty vyvalil zkažený vzduch. Oba dva bezděčně o krok ustoupili a začali si mávat rukama před nosem. Na zbraně v tu chvíli úplně zapomněli.

„Jdeme dolů a najdeme to zatracený tělo, ať odsud můžeme vypadnout!“ zamumlal Mike přes rukáv košile.

Stoupl na první schod, zastavil se a podíval se dolů, jako kdyby na něco šlápl, a řekl: „Co to...“ V tu chvíli puška připevněná hned za dveřmi vystřelila.

Wilson, který stál hned za Mikem, byl v zákrytu, takže ho zasáhlo jen pár broků do levé paže a levé strany tváře. Mike ale schytl přímý zásah.

Jeho parťák bolestí vykřikl a instinktivně uskočil. Svalnatý policista, kterému z obličeje a hrudi visely cáry kůže a masa, vrazil do Wilsona a oba se skáceli na zem.

COFFEWOOD NÁPRAVNÉ ZAŘÍZENÍ, VIRGINIA

Zvláštní agentka FBI Sayer Altairová sledovala vraha úzkou škvírou ve dveřích. Dugald Tarlington seděl v ošetřovně na ošoupané oranžové pohovce s hlavou skloněnou nad něčím v klíně. Ten muž vyplňoval místnost jako skála z tvrdého kamene. Spodní čelist mu lemovaly mocné žvýkací svaly. Špinavě blondaté vlasy měl rozčuchané jako vrabčí hnízdo. Nejděsivější ale byly jeho ruce s prsty silnými jako vypasení úhoři.

Sayer se otrásla a ustoupila do stínu vyšetřovací místnosti. Znovu se podívala do jeho složky. Shodou okolností se otevřela na stránce s fotografií jedné z Tarlingtonových obětí. Na krku měla četné podlitiny po škrcení, jak ji znovu a znovu přiváděl na pokraj smrti. Sayer uchopila svazek fotografií do ruky. Na každé z nich byl podobný záběr. Fotografie mladých žen, které Dugald Tarlington zabil nepředstavitelným způsobem.

Pod silnými fluorescenčními světly se sériový vrah začal lehce třást po těle. Uniformovaní dozorcí se na něj podívali, ale pak znuděně odvrátili zrak. Sayer se předklonila, aby viděla, na co se Tarlington dívá. Jak přenesla svou váhu, zaskřípalo jí pod nohama prkno. Tarlington se po zvuku

podíval a Sayer si všimla slz, které mu stékaly po obou tvářích.

V klíně mu ležel starý katalog od JC Penney, otevřený na stránce s fotografií šťastné rodinky při zahradním grilování. Zlostí se jí sevřelo hrdlo. S vrahem vyšinitým tak jako Dugald Tarlington neměla žádný soucit.

Sayer nasadila neutrální výraz a vešla dovnitř.

„Děkuji vám, pane Tarlingtone, že jste s tím souhlasil. Rozumíte všemu, co vás čeká?“

Otřel si slzy z očí a znovu sklopil zrak ke katalogu. „Moje děti už se mnou nechtějí mluvit. Nejstaršímu je dvanáct, potřebuje svého tátu,“ řekl se silným jižanským přízvukem.

Sayer v sobě potlačila nutkání mu odpovědět, že kdyby mu záleželo na jeho dětech, nejspíš by nezabil čtyři nevinné lidi. „Pane Tarlingtone, potřebuju vaše ústní prohlášení, že rozumíte tomu, co funkční magnetická rezonance obnáší,“ řekla namísto toho.

Konečně na ni obrátil svoji pozornost. „Vy jste ta holka z FBI, co studuje mozky vrahů?“

„Ano.“

„Ale,“ odmlčel se, zatímco ji studoval pohledem, „jste černoška.“

„Děkuji, že jste si všiml,“ řekla a spolkla další připomínku. „Mám vám tu proceduru ještě jednou popsat?“

„Ne, madam, chápu to. Chcete vidět, jak vypadá mozek vraha. Můžu se zeptat, co si myslíte, že najdete?“

„Podle méj teorie by přední část vašeho mozku, prefrontální kůra, měla být daleko méně aktivní, než je tomu u mozku běžného člověka. Taky mám teorii, že vaše amygdala, což je část mozku ovlivňující schopnost empatie, je menší, než obvykle u lidí bývá.“

Vrah se nad tím na chvíli zamyslel a pak lehce přikývl. „Dobře, takže když nic takovýho v mém mozku neuvídíte, budete vědět, že jsem nevinnej?“

„Tak to nefunguje, pane Tarlington.“ Myslel to tak upřímně, že to bylo až děsivé. Ale Sayer četla jeho složku obsahující důkazy založené na DNA, otiscích prstů, způsobu práce. Hotová forenzní smeč. Skuteční psychopati jsou v manipulaci s lidskými emocemi až děsivě dobří a ona se očividně dívala do očí skutečného mistra.

Zklamane se zamračil a přejel silnými prsty po hřbetu katalogu. „Dovolím vám podívat se na můj mozek, když si budu moct nechat tohle.“

Při představě perverzního uspokojení, které by mu obrázky mladých dívek mohly přinášet, ji zamrazilo v žaludku. Zbytek života měl ale strávit za mřížemi, takže nakonec přikývla. Ať si tu zatracenou věc vezme.

„Děkuju,“ zašeptal chraplavým hlasem. Člověk by skoro věřil, že Dugald Tarlington dokáže cítit skutečné lidské emoce.

O několik minut později už vrah hladce zajel do přístroje fMRI a Sayer na malém počítači sledovala záznam jeho mozkových aktivit, zatímco se díval na různé obrázky. Vytáhla si z kapsy svůj komboloi a začala si prsty pohrávat s jeho korálky. Nad ramenem se jí skláněl technik z univerzity z Georgetownu, který přístroj přivezl, a rovněž pozoroval pomalu se měnící záběry.

„Tak jak to s tím jeho mozkiem vypadá?“ zeptal se nakonec technik.

Sayer se zamračila. Musela by samozřejmě provést přímé srovnání, ale podobných snímků viděla už tisíce, takže dokázala poznat, že Dugald Tarlington měl pravdu. Jeho mozek vypadal úplně normálně. Právě se chystala k úsečné odpovědi, když jí zavibroval telefon.

„Sayer Altairová.“

„Sayer, máme nový případ a já aktivuju vaši jednotku. Už jsem tam poslala tým zajišťující důkazy a pyrotechniky. Chci, abyste si tam pospíšila.“ Hlas Janice Holtové,

náměstkyně ředitele FBI, zněl našťvaně. Takže jako obvykle.

„Paní náměstkyně, jsem uprostřed skenování Tarlingtonova mozku. Do hodiny budu hotová.“

„To je mi jedno. Případ má přednost před výzkumem. Taková je dohoda.“

Sayer měla sto chutí nesouhlasit, ale ovládla se. „Dobře,“ řekla téměř zdvořilým tónem. „O co jde?“

„O vraždu. Ve sklepě městského domu ve státě Columbia bylo nalezeno nejméně jedno tělo. Na místě byla nastražená past. Byli zraněni dva policisté, jeden je v kritickém stavu.“

„To ne.“ Sayer vyschlo v ústech. Moc dobře věděla, co to bude znamenat pro rodiny těch policistů.

„Ano, byla tam brokovnice s nástražným drátem. Místo činu je zničené. Zdravotníci a policisté tam udělali pěknou paseku. Ale nakonec zvítězil zdravý rozum a zavolali nás.“

„Proč volali nás?“

„Označili to jako, cituji, ‚zběsilost‘. Uděluji vám velení,“ řekla Holtová.

Navzdory pocitu frustrace z toho, že byla odvolána z výzkumu, se Sayerino srdce rozbušilo.

„Chci, abyste vyšetřování vedla vy. Posílám vám Vika Devereauxe z oddělení zločinů proti mladistvým, aby vám asistoval, protože ještě neznáme věk oběti. Nepodělejte to.“ S těmito slovy náměstkyně Holtová zavěsila.

Sayer požádala technika, aby dokončil skenování mozku Dugalda Tarlingtona, a vyšla ven do svěžího jarního večera. Zhluboka se nadechla a chvilku si vychutnávala vůni zimolezu, kterou přinášel vítr z vlnících se kopců na jihovýchodě. Zazvonil jí telefon. Na displeji si přečetla, že jí volá babička. Sayer vyhodnotila, že právě teď nemá dost energie na to, aby si povídala s takovým živlem, jakým Sophia McDuffová byla.

Ignorovala zvonění a pohroužila se do směsice obav a vzrušení, kterou jí každý případ vraždy přinášel. Rychle se podívala na GPS, nasadila si přilbu, nastartovala motoru a vyjela z parkoviště.

MÍSTO ČINU, P STREET WASHINGTON, COLUMBIA

Za policejní páskou označující místo činu postával houf čumilů. Ve snášejším se večerním šeru se v jejich tvářích odrážela červená a modrá blikající světla policejních majáků.

Zvláštní agent FBI Vik Devereaux stál na zápraží. Bledá pleť jeho obličeje připomínala bílý balónek vznášející se nad pomačkaným černým oblekem. Kůži pod očima měl povislou a ramena nahrbená, ale navzdory tomu, že připomínal pohřebního zřízence, vypadal jako pohledný, i když zanedbaný detektiv.

Sayer se protáhla pod policejní páskou, narovнала se a zvedla ruku na pozdrav. „Vypadá to, že mi u tohoto případu budete dělat parťáka, co, Viku?“

„Ahoj, mozkovno,“ pozdravil ji lehkým přikývnutím Vik s ponurým výrazem ve tváři. Jeho pozdrav nebyl myšlen jako kompliment. Stejně jako Sayer i Vik pracoval pro zvláštní skupinu pro řešení kritických případů FBI. Oba patřili k jednotkám, které koordinovaly veškeré vyšetřování případů sériových vrahů, kterými se agentura zabývala, a řízení rizik v případech, jako jsou střelby na školách a náhodných střelců. Přestože titul Ph.D. nebyl v řadách

příslušníků FBI ničím neobvyklým, většina akademiků se zabývala psychologií a spousta agentů nepovažovala za nutné, aby FBI zaměstnávala odborníky na neurologii. Rychlost, s jakou Sayer stoupala po kariérním žebříčku, jí na popularitě nijak nepřidávala. Ale Vik měl dobrou pověst. V agentuře byl dobře známý svou zcela vyrovnanou povahou i v těch nejstresovějších situacích. Sayer jen doufala, že se dokáže vyrovnat s tím, že bude hrát druhé housle.

„Tak co tu máme?“ zeptala se Sayer, rozepnula si koženou bundu a posadila se na nízkou židli.

„Noční můru, to tu máme,“ odpověděl se svým lehkým cajunským přízvukem. „Museli sem přijít pyrotechnici, kteří to tu celé pošlapali. A do toho ještě zdravotníci, kteří přijeli pro zraněné policisty. Napadlo mě, že bychom sem mohli pozvat ještě nějaký soubor národních tanců.“ Rukou si prohrábl zplihlé hnědé vlasy. „Každopádně tělo je pořád na místě. Čekáme, až bude Joan hotová a dá nám povolení ji odvézt.“

„Ji?“

„Ano, oběť vypadá jako žena. Možná mladá.“

„Do prdele,“ řekla Sayer a stáhla si vlasy do culíku.

„Přesně tak. Zbytek domu je prázdný, zato v suterénu je to teda opravdu něco. Je to hodně ošklivé. Jestli znáš nějaký triky, aby ses nepozvracela, použij je.“

„Ne.“ Sayer vystudovala medicínu a sama už viděla spoustu krvavých scén. Jako každý, kdo pracuje s mrtvými těly, i ona si dokázala ve své mysli vytvořit bariéru, která oddělovala její lidství od toho, co měla spatřit. Hrozivá dovednost, ale nezbytná pro to, aby si zachovala zdravý rozum. Viděla, co se stalo lidem, jejichž mentální bariéra nebyla tak pevná, jak si mysleli. Jiný způsob výkonu téhle práce neexistuje, pokud člověk sám není psychopat.

„Takže,“ pokračoval Vik, zatímco si otevřel notebook, „911ka přijala před dvanácti dny telefonický hovor. Mladá

dívka v něm říkala, že je zmatená, ale pak se spojení přerušilo. Místo, odkud volala, se nepodařilo přesně určit. Pravděpodobně někde odsud. Policisté tu provedli rutinní obhlídku, poptali se sousedů a usoudili, že to nejspíš volala nějaká sjetá feťačka. Dům vypadal opuštěně, tak odjeli.“

„Sakra.“ Sayer si zkontrolovala, jestli na sobě nemá nějaké volné předměty, a pak si navlékla rukavice.

„Já vím!“ Já vyslovil tak, že to znělo spíš jako áááá. „Dnes přijali hlášení o zápachu. Přijeli sem ti samí dva policisté a vykopli dveře. Zápach vycházel ze suterénu. Jeden z policistů zavadil o nástražný drát, který vedl k brokovnici. Ten to dostal naplno. Jeho partner to taky trochu schytl, ale bude v pořádku. To se o jeho parťákovu říct nedá. Je v kritickém stavu.“

Sayer s Vikem kráčeli pomalu chodbou směrem ke kuchyni v zadní části domu, kde na zemi klečeli dva technici a shromažďovali stopy.

Sayer se zastavila u schodiště a podívala se dolů do suterénu. Brokovnice byla pořád připevněná na svém místě. Dřevěné schodiště ozařovaly reflektory, v jejichž záři vrhala Sayerčina postava na zakrvácenou podlahu dlouhý stín. Ve vzduchu se vznášel pach smrti, připomínající starý kreozot.

„Proč nás sem volali? Předpokládala bych, že si to bude chtít vyřešit místní policie, když jim sejmuli chlapa.“

„Uvidíš. Všechno zůstalo na místě. Dokonce i ten pes,“ řekl Vik.

„Pes?“

„Jo, našli tam dole nějaký zatracený štěně.“

„Pes,“ opakovala si Sayer, zatímco scházela po schodech do suterénu.

Schodiště vedlo do místnosti bez oken. Světlo reflektorů se odráželo od betonové podlahy a neomítnutých cihlových stěn. Na druhé straně místnosti stála před masivní

železnou klecí, která visela ze stropu, hlavní soudní lékařka FBI Joan Warrenová. Klec vypadala jako něco, co by člověk čekal v mučírně pod londýnským Towerem. Černé mříže dodávaly kleci, která byla dost prostorná na to, aby se do ní vešlo velké zvíře, starodávné gotické vzezření. Pověšená byla na stejně masivním černém řetězu zavěšeném na lesklém novém háku.

Joan se nahýbala do otevřené klece a skláněla se nad něčím, co leželo na jejím dně. Ačkoli soudní lékařce nebylo vidět do obličeje, Sayer si byla jistá, že na tváři nemá svůj obvyklý klidný úsměv, který vždy nasazovala na místech činu. Joan byla jediným člověkem z celého Quantica, který k práci s mrtvými těly nepotřeboval žádnou mentální bariéru. Byla pevně přesvědčena o tom, že mrtví odcházejí na jiné, lepší místo. Při každé pitvě z Joan vyzařovala klidná jistota člověka, který věří, že se duše zemřelých odebraly do nebe, nirvány nebo jak tomu kdo říká. Sayer si přála, aby tomu sama dokázala věřit. Možná by pak hrůzy, se kterými se setkávala, nebyly tak děsivé.

Na okamžik odtrhla svou pozornost od Joan a rozhlédla se po místnosti. Chtěla si celou scénérii uložit do paměti dřív, než přistoupí k oběti. Až na prsty pohrávající si s jantarovými korálky komboloi stála zcela nehnutě. Zbytek místnosti byl prázdný.

U paty schodů se hrbili dva technici zajišťující stopy. Přivítali ji nervózními úsměvy. V jednom z nich poznala Ezru, mladého muže s modrými vlasy a bezpočtem piercingových špendlíků a kroužků ve tváři. V náručí držel zmítající se štěně až po krk zabalené do pytle na oblečení, zatímco druhý se mu po hlavě snažil přejet kartáčem.

Štěně vyděšeně kňučelo a ocasem divoce bušilo do pytle.

Ezra rozhořčeně zabručel. „Zdravím, zvláštní agentko Altairová. Nedokážu toho psa zvládnout. Podařilo se mi dostat ho do pytle, ale musíme ho odvézt do laboratoře,

abychom to tu mohli dodělat.“ Štěně tiše zakňouralo a přestalo sebou zmítat. Nepřestalo se ale snažit olíznout Ezrovu ruku.

„Na psy jsi odborník, Ezro. Jeden z vás psa hned odnese a zbytek to tu může dokončit.“

Třetí technik s fotoaparátem pomalu obcházel suterén, jehož stěny osvětlovaly záblesky z fotoblesku.

S hlubokým povzdechnutím Sayer konečně přistoupila ke kleci. Když zahájila postgraduální studium, zmocňovalo se jí z každého případu sériového vraha, ke kterému se dostala, zlověstné vzrušení. Nedokázala tomu odolat, té brutalitě uchvacující svou hrůzostrašností. Teď necítila nic než nevolnost. Její mentální bariéra získávala s každou novou obětí čím dál větší trhliny, takže pro ni bylo stále těžší odizolovat své pocity a objektivně se podívat na mrtvé ženy a děti, které po sobě zanechávala monstra, jež pronásledovala.

„Neobvyklé.“ Ukázala na klec.

Vik se držel zpátky a nechal ji jít napřed. „Jo, možná by se nám podařilo zjistit její původ.“

Tohle byl jejich první společný případ a Sayer byla ráda, že se Vik nikam nehrne a moc toho nenamluví. Kvůli výzkumu Sayer nepřihradili žádného stálého parťáka a ona si nikdy nebyla jistá tím, jaký její nový kolega bude. Není nic horšího než lidi, co nad mrtvolou nedokážou chvíli držet jazyk za zuby.

„Teď vidíš, proč nás sem zavolali,“ řekl Vik nevýrazným hlasem.

Sayer přikývla, aniž by se na něj podívala, a stoupla si vedle soudní lékařky.

„Slyšela jsem, že máš tenhle případ na starosti,“ řekla Joan přes rameno. Vždy působila tak trochu jako stepfordská panička; dámička s pečlivě načesanými blond vlasy, v upnutém svetru a sukni ke kolenům.

„Už to tak vypadá.“

Soudní lékařka zvedla zrak od těla. „Dobře.“

Sayer se přinutila podívat se na oběť. Přestože už byla v pokročilém stadiu rozkladu, podle oblečení a vlasů se dalo usoudit, že jde o ženu. Jednoduché, kdysi bílé tenisky, špinavé džíny a fialové tričko se zeleným nápisem *TAHLE PRINCEZNA SE POSTARÁ SAMA O SEBE*. Vlasy měla popelavě blondaté a některé prameny visely mřížovím klece dolů. V jednom rohu byla hromada novin, kde si dívka očividně byla nucena ulevovat.

„Tak co tu máme?“

„No, bez záruky, jako obvykle...“

„Vím, že tohle není tvá závěrečná zpráva.“

„Přesně, takže s ohledem na to, že to je jen předběžný odhad... řekla bych, že jí bylo něco mezi šestnácti a dvaceti lety, celkově dobrého zdraví, pravděpodobně zemřela na dehydrataci.“ Joan precizními pohyby navlékla dívce na ruce sáčky na důkazy.

Sayer nic neříkala, protože věděla, že má Joan ještě co říct a bude pokračovat sama.

„Všimni si těch stop po zubech na jejích pažích a nohách.“

„Ten pes tu byl s ní?“

„Jo, ale není jisté, jestli to jsou psí zuby.“

Sayer se ušklíbla.

„Řekla bych, že je mrtvá tak šest dnů,“ pokračovala Joan.

Sayer začala v duchu počítat. „Jak dlouho myslíš, že mohla vydržet bez vody?“

Joan pokrčila rameny. „Bez jídla by vydržela týdny. Zabíla ji žízeň. Jak dlouho trvá, než člověk zemře na dehydrataci, závisí na spoustě věcí. Jak tu bylo teplo. Především, jaký byl její zdravotní stav. Je tu hodně faktorů. Můj –“

„Já vím, tvůj předběžný odhad.“

„Pravděpodobně necelý týden. Pět sedm dnů maximálně.“

Sayer si rukou promnula bradu. Šest dnů plus týden. „Policisty na tohle místo zavolali před dvanácti dny. Možná únosce vyděsili a ten už se sem neodvážil vrátit.“

„Časově by to odpovídalo.“ Joanina úzká tvář se zamračila.

Po obhlídce místa činu vyšli Sayer a Vik z domu a postavili se na zápraží. Sayerin telefon zazvonil. Pohledem zkontrolovala displej.

Zase jí volala babička. Odmítala ji přestat otravovat kvůli chystané rodinné večeři. Namísto toho, aby Sayer hovor s omluvou přijala, vypnula zvonění.

„Měli bychom se vrátit do kanceláře,“ řekla Sayer. „Holtová chce hlášení a řekla bych, že už začala sestavovat vyšetřovací tým.“

„Mám vyslechnout toho policistu?“ zeptal se Vik a ukázal na policistu Wilsona Toobyho, který se opíral o nárazník svého hlídkového vozu, kolem kterého stálo půl tuctu dalších policejních aut a sanitka. I ze zápraží bylo jasně vidět, jak se mu třesou ruce. Ve tváři se mu zračil zármutek muže, který se zoufale snaží nedat se do pláče.

„Ne, promluví si s ním sama. Uvidíme se v Quanticu.“

Jednou z věcí, které dobrý vyšetřovatel rozumí, jsou lidé. Wilson byl očividně otřesený a bylo pravděpodobnější, že s ní bude mluvit ochotněji.

„Policista Tooby?“

Pokusil se zvednout ruku na pozdrav, ale ta se sotva pohnula. „FBI?“

„Ano, pane. Zvláštní agentka Sayer Altairová. Potřebuju vaše potvrzení, že jste připravený mluvit.“

„Jistě. Jistě.“ Zdálo se, že spíš ujišťuje sám sebe.

Sayer se opřela o auto vedle něj, aby se na ni nemusel dívat, až bude mluvit.

„Takže jste před dvanácti dny dostali hlášení,“ pobídla ho.

„Jo, dostali. Zaslechl jsem, že se tam našlo mrtvé dítě.“
Upřeným pohledem se díval na dům a nic jiného neříkal.

Sayer minutku nic neříkala. Pak odpověděla. „To je pravda. Jedna oběť, pravděpodobně žena, necelých dvacet let.“

Tobby se už nedokázal ovládnout, do očí mu vyhrkly slzy. „Chudák dítě. Pokusila se zavolat o pomoc a já jsem ji měl zachránit. Byla přímo tady, nejspíš nás slyšela, jak bušíme na dveře. Možná si myslela, že už je po všem. Že přijdeme dolů a pomůžeme jí. Místo toho jsem odešel. Nechal jsem to ubohé děvče zemřít, protože jsem spěchal domů za svojí dcerou.“ Ramena mu sklesla. „A můj parťák. Ten debil byl nejhorší policajt, se kterým jsem kdy pracoval, a on mi náhodou zachrání život.“ Smutně se zasmál. „Není to ta nejzkurvenější věc na světě?“

Sayer mu položila dlaň na předloktí. „Chcete, abych vám tu povídala nějaké otřepané fráze o tom, že to není vaše chyba? Že jste to nemohl vědět? Jestli chcete, můžu vám jich pár říct.“

Policista se znovu hořce zasmál. „Bez toho se obejdu.“

Seděli tam tedy tiše vedle sebe, dokud se nepřestal třást. „Obávám se, že vám nemám moc co říct.“

„Když jste tu byli poprvé, nevšimli jste si něčeho podezřelého?“

„Ničeho. Mluvili jsme s jedním sousedem a nějakým kupcem.“

„Kupcem?“

„Jo, poflakoval se tu nějakej chlápek. Vypadal hodně nervózně, ale nejspíš tu jen sháněl drogy.“

Sayer se zamyslela. Obchod s drogami nebyl v téhle oblasti ničím neobvyklým, ale nechtěla nechat nic náhodě. „Budeme potřebovat podobu toho chlápka. Zítra za vámi pošlu našeho portrétistu. Ještě něco?“

Wilson dvakrát sepjál dlaně, než se mu je podařilo uklidnit. „Omlouvám se, agentko Altairová, nemám nic

jiného. Jen pytel viny, který s sebou budu vláčet až do konce svého života.“

Sayer mu podala vizitku. „Dobře, zavolejte, kdybyste si na něco vzpomněl.“

„Agentko Altairová,“ zavolal na ni, když odcházela.

Otočila se.

„Dáte mi vědět? Myslím, řeknete mi, kdy... jak?“ Ukázal směrem k městskému domu.

„O podrobnostech vás budu informovat, pokud si jste jistý, že je chcete znát.“

Zavřel oči, ale přikývl. „Jsem.“

ÚSTŘEDÍ FBI QUANTICO, VIRGINIA

Sayer se řítila na své motorce na jih po I-95 směrem ke Quanticu ve státě Virginia. V ústředí FBI se nacházela akademie pro výcvik nových agentů, vedle které stála budova Národního centra pro analýzu násilných trestných činů, které koordinovalo působnost FBI na poli boje proti terorismu, řízení rizik, sériových zločinů a zločinů na mladistvých. V jednotce pro behaviorální výzkum a výuku Sayer vedla výzkum neurologie násilí. Cestou přemýšlela o své práci.

Doufala, že se jí v mozcích vrahů podaří najít nějaké neurologické odchytky. Doposud zkoumala mozky dvanácti mužů, z nichž dva byli v rozporu s její teorií. Nebo možná tři, včetně Dugalda Tarlingtona. To znamenalo, že tři z dvanácti nezapadli do její hypotézy. Což nejspíš dokazovalo, že celá její teorie je nesmysl.

V tuhle chvíli jí ale na výzkumu nezáleželo. Sayer se soustředila na dívku, kterou našli v domě. Cítila, jak jí nitro spaluje spravedlivý hněv.

V Quanticu projela kontrolním stanovištěm a zaparkovala na poloprázdném parkovišti. Pak se vydala za Holtovou, která měla kancelář v posledním patře jednotky

pro behaviorální analýzu. Její asistentka už byla pryč, tak strčila hlavu do dveří náměstkyně ředitele.

„Konečně.“ Janice Holtová nebyla zvyklá obtěžovat se zdvořilostmi. Díky jejímu chování, na krátko střiženým šedým vlasům, protáhlému obličejí a strohým šatům jako vystřiženým z osmdesátých let, jí lidé často říkali stará válečná sekera. Což byla přezdívka, která se jí zamlouvala.

„Takže?“

„Jedno mrtvé tělo, dívka, necelých dvacet let, pravděpodobná příčina smrti dehydratace. Zemřela v kleci, ve které s ní bylo zvíře.“

„Zvíře?“

„Štěně.“

„Myslíš si, že jde o sériového vraha?“

„Ano. Určitě byly na místě rituální prvky.“ Sayer se odmlčela. „Myslím si, že je možné, že našeho člověka vystrašili policisté, kteří na místo dorazili prověřit volání na linku 911.“

„Volání?“

„Jo, ta dívka se nějak musela dostat k telefonu. Zavolala o pomoc, ale hovor byl přerušen. Policisté nenašli nic podezřelého, tak odjeli.“

„Do prdele.“

„Jo. Myslíme si, že už se pak nevrátil. Zabití možná nebyl jeho prvotní úmysl.“

„No, to není zrovna příjemné,“ řekla Holtová. „Teď už toho moc neuděláme. Na zítřek na šestou ráno svolám vyšetřovací tým. Zajdi do laboratoře za Joan. Chci, aby pro nás ráno něco měli. Pak se jdi domů vyspat. Dlouho mít podobnou příležitost nebudeš.“ Holtová se usmála. Kvůli vráskám na spodní čelisti její úsměv připomínal spíš škleb nějakého dravce.

Sayer prošla rozlehlým komplexem, na klávesnici vedle bezpečnostních dveří do laboratoře zadala svůj osobní

kód a vešla dovnitř. Byla to ta nejvyspělejší laboratoř na světě.

V první části se nacházel blok soudního lékařství. Úzká žlutá chodba, která odbočovala doleva, byla lemována pitevnami. Sayer nakoukla do první místnosti, ve které našla Joan a dva asistenty, kmitající kolem zavřeného pytle na mrtvoly uprostřed sterilní místnosti.

„Něco nového?“ zeptala se Sayer ode dveří.

Joan mávla zamítavě rukou v rukavici. „Ne, právě jsme sem dorazili.“

„Holtová vám vzkazuje, že máte pracovat celou noc. Ráno v šest máme schůzku vyšetřovacího týmu.“

Joan si odfrkla. „Jako kdyby mi musela říkat, že na tom máme intenzivně pracovat.“

Sayer se zasmála a pokračovala dál do oddělení analýzy místa činu. Propletla se bludištěm laboratoří, dokud nenašla Ezru, který právě vyrovnával sadu plastových sáčků na velký stůl z nerezové oceli. S piercingem v obočí a kobaltově modrými vlasy vypadal spíš jako floutek, který sleduje trendy a tráví většinu času v obchodě Adams Morgan v centru města, než jako technik zajišťující důkazy pro FBI. Sayer si nicméně nedělala žádné iluze ani o tom, že by v ní, třicetileté ženě s tmavou pletí, někdo hledal agentku FBI.

„Ahoj, Ezro, něco nového?“

„Agentka Altairová,“ přivítal ji technik se širokým úsměvem. „Právě jsem začal zpracovávat materiál, který jsme získali z toho psa. Zbytek týmu je ve vedlejší místnosti, kdybyste se chtěla na něco zeptat, zatím ale nemáme nic.“

„Dobře. Jen jim dej vědět, že Holtová chce, abyste na tom dělali celou noc. Na šestou ráno je svolána schůzka vyšetřovacího týmu, tak do té doby sepište všechno, co zjistíte.“

„Jasně.“

Sayer se otočila k odchodu.

„Počkejte,“ řekl Ezra. „Co máme dělat s tím psem?“ Ukázal si k nohám, kde na ručníku leželo štěně a opíralo se mu o kotníky. „Je trochu dehydrovaný, ale jinak vypadá v pořádku. Musíme si ho nechat do soudu, pro každý případ. Vím o jednom útulku, ale nemám ho tam kdy odvézt a přes noc tu být nemůže. Dokud jsem z něj odebíral vzorky, tak to bylo v pořádku, ale když už teď mám všechno, co potřebuju, představuje potenciální zdroj kontaminace. Musíte ho odsud odvést.“

„Já?“

„Pokud o to nechcete požádat Holtovou?“ Spiklenecky na ni mrkl.

Sayer se na něj ušklíbla. „Dobře, chytráku. Vezmu ho domů a zítra ho odvezu do toho útulku.“

Přistoupila ke štěněti. „Je hodnej?“

„Naprosto.“

„Mám mu něco říkat nebo...“

Erza přerušil činnost, do které byl zabrán, a podíval se na ni. „Vy jste psa nikdy neměla, co?“

„Vlastně ne.“

„Rozhodně potřebuje hodně vody, nejspíš taky pořádně nažrat. Dal jsem mu kus svého sendviče, ale je podvyživený. A asi by snesl koupel.“

„Dobře. Jo, díval ses mu na zuby? Joan na oběti našla stopy po kousnutí. Asi je bude potřeba porovnat.“

„Jo, podíval, ale pochybuju, že by ji pokousal on. V tlamě jsem mu našel chlup. Ještě jsem neudělal analýzu, ale vypadá to, že je z krysy. Vsadím svoje boty, že tu dívku před krysami chránil. Proto asi přežil. Díky chutným živinám z krysy.“

Sayer obrátila oči v sloup. Pak nemotorně vzala štěně do náruče. To sebou zavrtělo a opřelo se jí o tělo. S vytáhlýma nohama a neobyčejně velkými tlapkami vypadalo jako chrápající muppet.

Na parkovišti spícího psa opatrně položila na sedadlo v sajdkáře. Modlila se, aby tam zůstal v klidu ležet.

„Poslouchej, pse, tohle je luxusní značkový Silver Hawk, tak se mi to tu snaž moc nepocínat.“

Štěně se probudilo a ospale zakňouralo. Posadilo se na sedadle s pohledem upřeným před sebe, jako kdyby v sajdkáře jezdilo celý život. Na tmavě modrou kůži se pomalu svezl tenký pramínek slin. Sayer s povzdechem nastartovala motorku a vyrazila na dálnici. Zplihlé uši a vyplazený jazyk pohlávaly štěněti ve vzduchu. Sayer by přísahala, že se směje.

ALEXANDRIA, VIRGINIA

Sayer se na své motorce proplétala mezi horami zalitými měsíčním svitem směrem k Alexandrii. Dávala přednost jednoproudým hlavním silnicím vedoucím venkovem Virginie. Silnici lemovaly kouřově modré siluety mohutných stromů porostlých popínavými šlahouny kudzu a zimolezu. Okolní zvuky zanikaly v rachocení motoru staré motorky a v šustění vzduchu proudícího kolem helmy, což ji uklidňovalo.

Tuhle fázi vyšetřování nesnášela – nenáviděla tu naléhavou potřebu něco dělat, která byla o to nutkavější, že nebylo nic, co by dělat *mohla*. Skutečná vyšetřování se málokdy podobala televizním seriálům, kde hlavní hrdinové něco zadají do počítače a během několika vteřin získají použitelné výsledky forenzní analýzy. Nebo mají štěstí a narazí na souseda s dokonalou pamětí, který si vzpomíná na neznámou osobu, jež zaklepala na dveře oběti. Nebo mají k dispozici ostré záběry pachatele z bezpečnostní kamery. Ve většině případů trvalo den až dva, než se vyšetřování rozběhlo. Do té doby neměla v ruce žádné výsledky, které by mohla analyzovat, žádné svědky, které by mohla vyslechnout uprostřed noci. Nemohla dělat nic než sedět

s rukama v klíně a čekat, až se věci dají do pohybu. A to ji dohánělo k šílenství.

Když konečně sjela z hlavní silnice, pálily ji už oči únavou. Její byt zabíral celé koncové patro historického řadového domu na jedné z posledních dlážděných silnic, které ještě v Alexandrii zbyly. Pes se zastavil na malé zahrádce, aby se vyčural, a pak ji radostně následoval po schodech k jejímu soukromému vstupu v prvním patře.

Když byli uvnitř, hodila Sayer do mikrovlnky v jinak prázdné kuchyni celé balení párků. Zatímco se pes pustil do prohlídky bytu a čmúchal kolem zcela vybalených krabic a ošoupaného futonu, dala si sprchu. Nakonec pes strčil čenich do sprchového koutu, naklonil hlavu, aby vyhodnotil situaci, a nadšeně skočil dovnitř.

„Zatraceně, pse! Vypadni.“ Ale štěně jí začalo poskakovat kolem nohou, div že ji nesrazilo. Sayer pokusy o jeho vyhnání vzdala a namísto toho se rozhodla, že ho opravdu pořádně vykoupe. Namydlila ho proto šamponem a nechala ho působit. Když se koláče zaschlé krve rozpustily a spláchly, odhalily stříbřitou srst.

Osušili se, Sayer snědla jeden párek a zbytek hodila psovi. Když všechno sežral, zavřela ho na noc s miskou vody do koupelny.

Jen si vlezla do postele a zhasla světlo, začal hned kňučet a škrábat.

Škráb, škráb. Kník, kník.

Sayer se podívala na fotku v rámečku vedle své postele. Ve tmě na ni neviděla, ale věděla, že je na ní s Jakem na výletu do Yosemitekého národního parku. Měla pocit, jako by od té doby uběhla celá věčnost. Na chvíli zavpomínala, jaké to bylo, být s jiným člověkem v takovém úzkém spojení.

Fotografie byla pořízená před nocí, kdy jí zavolali zprávu, které se všichni členové rodiny každého policisty obávají nejvíc. Jake byl zabit ve službě.

Odsunula ty agonizující pocity daleko za stěnu, kterou si v srdci vytvořila po smrti svých rodičů. Za stěnu, která ji chránila před podobně nebezpečnými pocity, jako je láska a důvěra.

Sayer zavřela oči a doufala, že spánek přijde co nejdřív.

Kník. Škráb.

Vydržela toho patetického psa poslouchat dobrých deset minut, než ze sebe frustrovaně odhodila příkrývku. Sedla si a sklonila hlavu do dlaní. „Dobře, Sayer, tvůj výzkum je k ničemu. Byla zabita mladá dívka. Policista málem taky. Neviděla jsi dnes brečet jednoho, ale dva muže. A teď nemůžeš usnout kvůli tomu otravnému psovi. Máš opravdu skvělejší život.“

Rozzlobeně došla ke dveřím do koupelny a otevřela je. „Fajn, vyhrál jsi, ty malej prevíte.“

Štěně s radostným zakňučením vyskočilo na malou matraci, několikrát se zatočilo dokolečka a pak si se spokojeným zabručáním lehlo.

Sayer se stočila kolem jeho teplého těla a upadla do hlubokého spánku.

LABORATOŘ ANALÝZY DŮKAZŮ ÚSTŘEDÍ FBI, QUANTICO, VIRGINIA

Ezra, který ještě pořád dřepěl v laboratoři analýzy důkazů, upíjel ze šálku odpornou kávu a na počítači si procházel fotografie pořízené na místě činu. Fotograf obstaral víc než stovku fotografií klece, prázdného suterénu, mrtvé dívky. Podíval se na hodiny. Blížila se čtvrtá hodina ranní a on musel všechno sepsat tak, aby to bylo do šesti hotové. Jak tak zíral do monitoru, poklepával si piercingem v jazyku o zuby, aby neusnul.

V automatickém režimu jeho mozku chvíli trvalo, než si všiml něčeho zvláštního. Zatřepal hlavou, vrátil se na předchozí snímek a zamžoural, aby pochopil, co vidí. Klec zabírala polovinu fotografie, ale ve zdi za ní něco zářilo, něco mezi dvěma cihlami. Ezra snímek zvětšil. Nebylo pochyb, něco odráželo blesk fotoaparátu.

„Hej, Cindy, pojď se na něco podívat,“ zvolal Ezra tak hlasitě, aby ho slyšeli technici ve vedlejší místnosti.

Zpoza rohu se vynořila Cindina hlava. „Co je?“

„Pojď se podívat na tuhle fotku. Řekl bych, že se blesk odráží od něčeho ve zdi.“

Sehnula se k němu nad stolem, aby se podívala blíž, a Ezra si vzpomněl na minulou noc. Právě spolu začali

spát a on přemýšlel o tom, jestli jde o víc než o sex. Byla cítit po kávě a chemikáliích. Neubránil se úsměvu.

Natáhl ruku a urovnal jí pramen jemných blondatých vlasů za ucho. Odstrčila ho. „V práci ne!“ Soustředila se na fotografii. „Myslím, že máš pravdu. Podíváme se tam.“
„Teď?“

„Jo, stejně se tam budeme muset dneska vrátit. Tak tam zajedeme teď, ať to můžeme sepsat, než začne schůze vyšetřovacího týmu. Mohlo by to být důležité.“

Nechali Sayer vzkaz v hlasové schránce a vydali se zpátky na místo činu.

Když dorazili na místo, panoval v ulici naprostý klid. Nad horizontem se začínaly objevovat první náznaky svítání.

Před domem seděl ve svém hlídkovém voze jeden policista. Když si to oba technici namířili k domu, poznal je a pozdravil kývnutím hlavy.

Ezra odstrčil na stranu dveře opřené o vstup. Po podlaze přeběhla krysa. Pach smrti se stále vznášel ve vzduchu.

S baterkou sestoupili po skřípějících schodech do suterénu a rozsvítili reflektory, které byly stále na místě. Ezra vytáhl vytištěnou fotografii, aby zjistili, z jakého místa byla pořízena. Obcházeli kolem místnosti, dokud nenašli správnou pozici. Cindy doběhla ke stěně a našla v ní malou díru.

„Vážně tu něco je,“ řekla šeptem, přestože byli sami.

„Co myslíš, že to je? Čočka kamery nebo něco takového? Ale kam by vedla?“ Ezra se rozhlédl kolem. „Díval jsem se na plány, ale žádný sousedící suterén tu není, tak kde by ta kamera mohla být? Možná je bezdrátová, ale pak by někde poblíž musel být nějaký přijímač.“

„Co když je to falešná zeď? Nebo tam vede vstup z jiné části domu?“ Cindin hlas překypoval vzrušením. Tohle byl splněný sen každého technika. Velký objev, který všem ostatním unikl.

Začali znovu obcházet místnost, každý jiným směrem.

Cindy došla k překližce, která zakrývala zadní stranu schodiště, a dřepa si k ní.

„Hele, koukni na tohle.“ Přejela prsty po škvíře mezi dvěma deskami.

Ezra se na ni podíval právě ve chvíli, kdy na ně zatlačila.

„Nedělej to!“ vykřikl.

Panel se zhoupł dovnitř.

Ezra zadržel dech.

Nic.

Zhluboka si vydechl. „Proboha, Cindy, copak nevíš, že ten chlap nahoře na schodech nastražil brokovnici? Buď opatrná.“

„Jo, promiň,“ řekla Cindy, ale očividně to tak nemyslela. Její oči doslova zářily silným vzrušením. „Pojď se na to podívat.“

Ezra si dřepł vedle ní a podíval se do nízkého prostoru pod schody. Uvnitř se v betonové podlaze nacházel kovový poklop.

Chvíli na něj zírali a přemýšleli, co dělat.

„Musíme zavolat Holtovou a Sayer,“ řekl Ezra.

Už vytahoval telefon z kapsy, když se zpod poklopu ozvaly tři rychlé, tři krátké a zase tři rychlé kovově znějící údery. Znovu a znovu.

„Co to je?“ naklonila Cindy hlavu.

„Někdo tam dole mlátí do kovový trubky nebo tak něco. Je to moc pravidelný, než aby to bylo praskání starýho potrubí.“

Poslouchali, uši nastražené, a pak to Ezrovi konečně došlo. „To je SOS v morseovce!“

„Cože?“

„Jo, SOS, někdo tam dole volá o pomoc!“

Cindy vlezla pod schody a silně dupla na poklop. Rána zaduněla jako úder do obrovského bubnu.

Zpod poklopu se ozval slabý dívčí hlas. „Je tam někdo? Pomozte mi, prosím!“

Cindy se podívala na Ezru, oči vytřeštěné. „Jdu dolů, ty zavolej.“

Než ji mohl zastavit, Cindy s trhnutím poklop otevřela. Celý svět explodoval.

**SAYERIN BYT
ALEXANDRIA, VIRGINIA**

Buch buch buch!

Sayer se prudce posadila na posteli. Pes s vrčením vystřelil ke dveřím.

Buch buch!

„Sayer?“ zavolal Vik z druhé strany dveří.

Nakvašeně došla ke dveřím a prudce je otevřela. Štěně s naježenou srstí stálo vedle ní.

„No,“ vyloudil na tváři úsměv, „setkání vyšetřovacího týmu začíná za čtyřicet minut a ty nezvedáš telefon. Napadlo mě, že se tady cestou zastavím, abych se ujistil, že jsi vzhůru. Můžu tě svézt.“

Dokonale probuzená, s adrenalinem pulzujícím v žilách, několikrát zamrkala. „Uklidni se, chlapče,“ položila ruku štěněti na hlavu. „Kolik je hodin?“

„Pět dvacet.“

„Cože?“ Od té doby, co zabili Jakea, Sayer nikdy nespala déle než do čtyř do rána. Neměla ani budík. Na telefonu měla sedm zmeškaných hovorů a dvě zprávy, jednu od Ezry a druhou od Nany. I když měla vypnuté zvonění, byly zapnuté vibrace. Nevzpomínala si, kdy se jí naposledy stalo, že by zaspala volání.

„Asi jsem zaspala.“ Ustoupila a pokynula mu, aby šel dál. „Ráda se svezu. Je zbytečný, abychom řídili oba. Nechceš kafe?“

„Jasně.“ Opatrně vstoupil dovnitř.

„Super, tak ho můžeš udělat, než se oblíknu.“

Sayer za sebou zavřela dveře ložnice a Vik za ní zůstal nevěřicně zírat. S mrmláním odešel do kuchyně a začal chystat kávu.

„Kdy ses nastěhovala?“ zeptal se při pohledu na zpola rozbalené krabice a prázdný obývací pokoj.

„Bydlím tu už skoro tři roky,“ zakřičela Sayer z ložnice.

„Tři roky?“

Sayer vyšla ven oblečená v přiléhavých džínách, bílé bavlněné blůze a vínově červené kožené bundě, na nohou těžké černé boty.

„Víš, že takhle dospělí nebydlí, Sayer?“ Rozmáchl se rukou po bytě kolem. „Já jsem zapřísáhlý starý mládenec, ale pořád mám víc nábytku než ty.“

„Jak myslíš, vem si kafe a jedeme.“

„Neměla bys toho psa aspoň pustit ven, aby se vyvenčil?“

„Jo, sakra, co s ním budu dělat? V útulku ještě určitě nebude otevřeno.“ S trhnutím otevřela dveře a pes vyběhl ven, aby si ulevil.

„Dobré ráno!“ ozval se hlas zezdola. Sayer vyšla na balkon a zamávala na souseda, který bydlel pod ní. Antonio de la Vega, zavalitý muž středního věku, seděl u stolu na jejich společné terase, brýle s drátěnými obroučkami na nose, černou kávu a knihu v jedné ruce, štěně ve druhé.

„Od kdy máte psa?“ Tino rozpustile podrbal psa za ušima.

„Není můj, je z případu, na kterém pracuju. Později ho odvezu do útulku.“

Soused zalapal po dechu. „Ne, to ne, nemůžete odvézt tohle úžasné malé stvoření do útulku!“

„Musíme ho mít někde při ruce, pro případ, že bychom ho potřebovali. Chcete ho?“

„Ne, je mi líto, nejsem... chci říct, teď by to prostě nešlo...“

„To jsme na tom stejně.“ Sayer zapískala, ale pes ji naprosto ignoroval.

„Proč ho tu nenecháte se mnou? Můžu na něj pro dnešek dohlédnout,“ řekl Tino.

Sayer se usmála úlevou. „To by bylo skvělé. Byla bych vám vděčná. Později bych pro něj někoho poslala.“

Soused si nelibě odfrkl. „Jasně, běžte si zachraňovat svět, doktorko FBI.“

Sayer a Vik nastoupili do jeho starého Nissanu a vyrazili do Quantica. Jeli v tichosti, dokud jim oběma naráz nezazvonily telefony.